

היקינתון שמסתכל בחזרה

ארבעה שירים בעקבות לאה גולדברג

מי

ולא תשאליני: 'מי?'

(לתמונת אימא)

מדוע לא שאַלְתְּ?

מדוע לא רָצִית לְדַעַת עַל הַגּוֹף הַנִּנְשֵׁף,
הַמִּגִּיר רַק כְּמוֹ חֲצוּצָרָה עַל בָּמָה מְזֻהָמֶת?

מדוע לא שאַלְתְּ מִי?

מדוע לא רָצִית לְרֹאוֹת אֶת פָּנָיו?

מדוע הַמְשַׁכְתְּ לִכְבֵּס,

וְכָל בָּגָד שֶׁנִּפְשַׁט

חֲזָר מִמֶּנּוּ רֶךְ וְנִקִּי?

מדוע עֲטַפְתְּ אוֹתִי

בְּנִיחוֹחַ מְרַכְכִי כְּבִיסָה

כְּמוֹ כְּבִשָּׁה בְּעוֹר כְּבִשָּׁה אַחֲרֶת?

מדוע לא חֲשַׁפְתְּ שָׁנִים?

רַחֲצֵת אוֹתִי בַּפְּרִיחַת הַתַּפּוּז

בְּנִיחוֹחַ הָאֲלָפִים, בְּנִצֵּצַת דְּבִדָּבָן

וְיַעֲרַת הַדְּבֶשׁ, אֲמָא, לֹא הִסְתַּכַּלְתְּ

בְּתַחֲתִית הַסֵּל?

נִדְפַתִּי כְּמוֹ תַּחֲתִית הָאוּקְיָנוֹס,

כְּמוֹ בְּכִי יִסְמִין וְלִבְנֶדֶר וְהֶדֶס,

וְלֹא הִסְכַּמְתִּי לְהוֹרִיד אֶת הַבְּגָדִים, אֲמָא.

הוּא הוֹרִיד חֲלָצָה חֲמוּצָה מְזֻעָה

וְאֲנִי רַק יֹשְׁבַתִּי שָׁם

וְכָל הַפְּרָחִים חִבְּקוּ אוֹתִי,

כָּל הַפְּרָחִים הִחְלִיקוּ עַל עוֹרִי

בְּרִיחַ מְתוֹק וּמִבְעָת, בְּרִיחַ אֲמִי.

ומה אעשה עכשיו בסוסים ובאיילות

ומה לעשות בסוסים במאה העשרים?
ובאיילות?

(תשובה)

ומה אעשה עכשיו בסוסים ובאיילות
ובאבנים הגדולות. מה אעשה בדהרה
ובמפלות. מה אעשה בחיות הצמאות.
בבטני שוחה ילד כמו צב ים גדול
עם שקית נילון בראות. מה אעשה
בילד, מה אעשה באילות, באילות,
מה אעשה באילות,
בעיניהן המבהלות, הנפערות
אל מול האבנים הגדולות,
ומה אעשה בילד.

לא היה לך ילד

לבי ישן את שנתו
ואני ישנה
(למי שאינו מאמין)

לא היה לך ילד, לאה,
כי לבך היה תינוק
ומלא את חיקך.
נשימתו החמה הרדימה אותך,
ובכיו העירך. ידיו הזעירות
חפשו את שדיך, עורקים
וורידים ינקו ממך, הרית את לבך
ונתת לו לבעט בחוזך ושרת לו
עד שהתהפך.

לי יהיה ילד.
אני אשאיר את לבי על מדרגות כנסייה,
אתן ללב שלי לצרח
עד שיכחיל ויחנק. לי יהיה ילד
רך ועדין ומתוק
כמו אפרסק.

ואם הוא יבכה
אשב על ידו כל הלילה,
לא אשיר לו –

בשקט אשב.

שיר פרידה מפסיכולוגית (או: ללכת אל אמי האמיתית ולשיר לה)

לִילָה לִילָה מְסַתֶּכֶלֶת הַלְבָנָה
בְּפָרְחִים אֲשֶׁר הִנְצוּ בְּגִנָּה
(פזמון ליקינתון)

עֲכָשׁוּ הַצּוֹף נָגַר מִמֶּנּוּ,
יֵשׁ לָךְ תִּינוֹק אֲמֵתִי,
עֲשׂוּי אֲבָקָנִים. אֲנִי מְתַגְלָגֶלֶת
לְחֶרֶק גָּדוֹל, מְרַבֵּה רַגְלִים
מְזֻמָּזֵם לִיד לְבֶנִי. שִׁיר הָעֶרֶשׁ
אֵינוֹ בְּשִׁבְלִי, לִילָה לִילָה
אֵינוֹ בְּשִׁבְלִי,
אֶת יָרֵחַ עֶנְק, עֲצוֹם עֵינַיִם
יָשׁוּב עַל כְּרֶסֶה.
עָלִי לְפוֹרֵר אוֹתָךְ עֲכָשׁוּ
בַּחֲזָרָה לְאַבְקָה. לְתַחֲלִיף אִם
מֶהוּל בְּמִים, לְחֶלֶב הַמֶּתוֹק שֶׁל הַשְׁתִּיקָה,
לְלַכֵּת אֶל אֲמִי הָאֲמֵתִית וּלְשִׁיר לָהּ:
לִילָה לִילָה מְסַתֶּכֶלֶת הַלְבָנָה,
וּלְנִגֵּב אֶת הַצּוֹף מֵעֵינֶיהָ,
לְהִיּוֹת הִקְיָנִתוֹן הָאֶחָד
שֶׁמְסַתֶּכֶל בַּחֲזָרָה.